

In de schilderkunst had Giotto de vervulling gebracht van dat waar Giovanni naar streefde.

Reeds te Padua — waar hij samen met dezen beeldhouwer heeft gewerkt, tusschen 1303 en 1305 — worden zijn fresco's steeds eenvoudiger, steeds dieper van gevoel daardoor, steeds aangrijpender. Te Florence wordt dan de compositie van een nog grootere klaarheid en overzichtelijkheid, waarbij uitsluitend die figuren worden gegeven, die voor het begrip van de voorstelling noodzakelijk zijn.

Ook Andrea geeft in zijn reliëfvoorstellingen dit stadium in de kunstontwikkeling.

In de enkele figuur was de emotie aanvankelijk door bewegingsmotieven weergegeven. Ook Giovanni Pisano deed dit in zijn vroegere werk nog. Eerst in de Sibyllen van zijn Pisaanschen preekstoel (1303—'11) slaagt hij er in uitsluitend door den vorm, gedachte en gevoel, de ziel van zijn personen tot uitdrukking te brengen.

Dit deed ook Andrea.

De gestalte van zijn Christusfiguur ademt vrede, milde goedheid en ernst. De Deugden aan zijn bronsdeur hebben uit zichzelf een moreele grootheid.

In zijn veranderde levenshouding tegenover de wereld is de Gothische mensch subjectiever geworden. Ook de kunstenaarspersoonlijkheid spreekt daardoor sterker uit zijn werk. Giovanni had het hartstochtelijke, hevigbewogene, waardoor hij wel de Michel-Angelo van de Middeleeuwen is genoemd. Ook zijn sibylle, zinnend en broeiend als zij is, rechtvaardigt die vergelijking.

Uit Andrea's figuren spreekt een veel evenwichtiger en harmonischer karakter. In hem was klaarheid en rust. Zijn kunst ontsprong aan een gelijkmatiger gemoed. Zij is wel met een lentedag vergeleken. Er ademt een blijheid uit op. Na de stormen die Giovanni ons deed gevoelen is er vrede gekomen.